Op denzelfden toon ging hij verder. Hij kende Lise, de vrouw van Huntington; zij was een „fijn nummer" als zakkenrolster, ze stierf echter aan de tering, het arme wicht. Huntington had hem ingelicht, dat zijn vrouw zich te New York altijd voor haar zuster Nellie uitgegeven en onder dezen naam zelfs Huntington gehuwd, alsook een lange straf uitgezeten had. Op grond der daarvan bestaande bewijsstukken moest nu de werkelijke Nellie Winkers, die onder een kunstnaam ondertusschen beroemd was geworden, ongemakkelijk worden uitgeplunderd. Om dit te kunnen bereiken, moest Bob Walker een eed afleggen, en daar deze reeds lang dood was, zou de grijze Bob die rol spelen.

„Een fijn heer zat er achter. Zijn naam wilde Huntington mij niet zeggen, en hij meende zelfs, dat deze mij niet mocht zien, ook mijn adres niet weten, want hij zou mij met de werkelijke Nellie Winkers kunnen samenbrengen en dan liep alles mis. Mij was 't goed; in mijn schuilhoek was het heel best uit te houden. . . totdat Huntington mij voor den notaris bracht. Dat gebeurde eergisteren. Huntington beval mij in het hotel op hem te wachten, hij zou om twaalf uur terug zijn en mij de greenbacks brengen. Wie niet kwam, dat was Huntington! Dat ergerde mij, doch spoedig wist ik, waar ik aan toe was, toen ik den waard uitvroeg en hoorde, dat de schavuit 's morgens reeds zijn boeltje had laten wegbrengen. Nu, ik wist hem wel te vinden, dat verzeker ik u. Had hij in een roes des avonds te voren niet gezegd, dat hij bij zijn neef er voor het laatst ook nog een paar duizend wilde uitkloppen? Diens adres kende ik. Ik dus niet lui, en naar den luchtkrabber. Dat was een gewaagde zaak. Die ellendige detectives vindt men overal; ik vertrouwde het zaakje niet, ging niet in de lift, en verliet mij op mijn eigen beenen. Toen ik nu het kantoor binnenkwam, was Phelps er alleen in: ik dacht dat hij me wilde dood slaan, toen hij mij zag. Hij wilde mij eruit smijten, doch daarvoor zijn er twee noodig. Hola, mijn jongen, zoo hebben wij niet afgesproken, zei ik. Komt Huntington niet, dan komt toch zijn neef; een van beiden moet ik spreken. Ik ben toch geen uilskuiken! Toen bracht hij mij in de andere kamer en ik moest daar op een stoel gaan zitten als een zoet kind. Goed, ik wachtte. Op eens hoor ik stemmen . . ."

„Was dat Huntington Whistler?" kon de detective-sergeant Keane niet nalaten er tusschen te roepen.

Bob zag verwonderd en schijnbaar verbluft op; toen voelde hij weder zijn pijn.

„Neen, dat was hij niet. Plotseling zonk mij het hart in de schoenen, ik plaatste mij achter het gordijn en wist zelf nauwelijks, hoe het toeging; maar ik dacht toch, een slechte schuilhoek is beter dan een veilige cel . . ."

Ralph Waldon was het geweest, die op het kantoor gekomen was. Door het gordijn heen had hij, die er achter verborgen stond, de geheele kamer kunnen overzien, zonder zelf gezien te worden. De boeken hadden meegegeven en zoo had hij zich gemakkelijker kunnen verbergen.

Zeer uitvoerig schilderde de grijze Bob nu, wat Phelps reeds had meegedeeld. Hij had duidelijk gezien, hoe Waldon iets in de flesch geschud had, die op de schrijftafel stond. . . .

Toen hij zoover gekomen was, werd RalphWaldon voor den eersten keer zeer onrustig. Hij sprong op en zou zich met gebalde vuist op den getuige geworpen hebben, indien meerdere agenten hem niet met geweld hadden teruggehouden en naar zijn plaats gebracht.

„Dat zou jij gezien hebben? ! . . . Je liegt, schurk! Je liegt!" schreeuwde hij woester, en plechtig voegde hij er aan toe: „Bij den almachtigen God, die in het verborgene ons ziet: het is alles leugen, verzinsel. om mij in het verderf te storten!"

Hij viel gebroken op zijn stoel terug en sloeg de beide handen voor het gelaat. Heftig snikken deed zijn gestalte beven. Toen, plotseling weder opspringend, naderde hij, met tranen in de oogen en gevouwen handen, zijn vroegeren vriend.

„Ned!" kwam het gebroken over zijn lippen. „Kan ook jij gelooven, dat ik je moordenaar heb willen zijn?"

Zijn woorden troffen Ned diep in het hart.

Ook hem stonden de tranen in de oogen. En — hij kon niet anders: vergeten waren alle slechte gedachten, die hij tegen Ralph gekoesterd had, en hij zag in hem weer alleen den trouwen vriend van vroeger, die zooveel geluk en jeugdgenoegens trouw met hem gedeeld had. En hij voelde een innerlijken aandrang wijd de armen uit te breiden en den sidderenden vriend, die nauwelijks kon blijven staan, aan het hart te drukken.

„Zoo helpe ook God mij," riep de advocaat luide, zoodat iedereen in de zaal het kon hooren, met bevende lippen. „Ralph, er mag tusschen ons zijn wat wil, maar dat geloof ik niet . . dat niet! Jij bent niet in staat om koelbloedig een moord te bedrijven!"

Voor hij het kon verhinderen, had Ralph zijn hand gegrepen.

„Ned, ik dank je," sprak hij zacht. „Je woord geeft mij het geloof in de menschen terug, nu mag komen wat wil! Ik zou het niet kunnen verdragen, zoo ik door jou veroordeeld werd!"

Het gebeurde tusschen de twee mannen had niet nagelaten diepen indruk te maken. De Coroner was oogenschijnlijk geroerd en ook Mr. Murray, de aanklager, zag er meer bewogen uit dan anders.

„Ter zake!" riep hij echter na een oogenblik. „De getuige is aan 't woord, wij moeten hem verder hooren."

„Nu, ik kan het niet anders zeggen," knorde grijze Bob. Doch ook Ned Whistler was reeds naar voren getreden. Door een hoofdknik gaf de Coroner hem toestemming.

„Je hebt de hoofdzaak vergeten, man! Daar was nog een tweede flesch op mijn schrijfbureau . . . en daar schudde Phelps van het vergif in."

„'t Is niet waar! Laat je niets wijs maken!" schreeuwde Phelps nu en sprong met woeste gebaren van zijn stoel op.

Doch de sterk gebouwde Ned was reeds, vóór hem iemand verhinderen kon, dicht bij hem.

„Geen woord meer! Waag het niet, ook nog slechts door een blik je helper te beïnvloeden, of ik wurg je met eigen hand!"

Daarop stelde hij den sidderenden booswicht in handen van twee agenten, die hem, terwijl hij te vergeefs tegenspartelde, op zijn stoel neerdrukten en hem den mond toehielden, terwijl zij tegelijkertijd zich zóó plaatsten, dat de beide kameraden elkander niet konden zien.

Nu wendde zich Ned Whistler andermaal tot den grijzen Bob.

„Spreek op! Hoe staat het met dat tweede fleschje? Als je het eene gezien hebt, kan je ook het andere zeker niet ontgaan zijn, want hierbij moest toch eerst voorzichtig een pakket geopend, een flesch er uit gehaald, het gif daarin geschud en vervolgens het pakket weder gesloten worden. . . Nu jij, booswicht, wat heb je gezien? Wie van beiden heeft het vergif in de tweede flesch geschud: Mr. Waldon of die Phelps daar?"

„Mr. Waldon," antwoordde Bob, zonder zich te bedenken.

Theo Mann-Bouwmeester

naar een portret door Antoon van Welie.

Bij de uitgevers Van Holkema en Warendorf te Amsterdam verscheen, overvloedig geïllustreerd, een merkwaardig en onderhoudend boekje: Mijn Jeugd- en Tooneelherinneringen, door Theo Mann-Bouwmeester. De notities voor deze herinneringen werden gemaakt door mejuffrouw Anna E. Zuikerberg, en uit die samenwerking ontstond een zeer lezenswaardig geheel, dat alle bewonderaars der groote tooneelspeelster zich behooren aan te schaffen.

„En hoe laat gebeurde dat? Spreek op," voegde hij er dreigend aan toe, toen de ander aarzelde.

„Weet ik niet. Ik draag geen horloge. Maar het was onmiddellijk voor Huntington kwam; geen vijf minuten vroeger was het. Ik dacht nog, Phelps moet hem onderweg zijn tegengekomen . . . ik wil zeggen Waldon! . . . Of neen, toch Phelps; zij gingen samen zoowat tegelijk weg."

„Er is geconstateerd, dat Huntington Whistler eerst kort vóór drie, 's namiddags, mijn kantoor is binnengekomen," verklaarde Ned, zich nu tot den Coroner wendend, met verheffing van stem. „Doch er is tevens geconstateerd, dat Mr. Waldon kort na één uur in den namiddag in de Lotosclub geweest is en deze eerst verlaten heeft even voor vijven, in gezelschap van mij. Ik denk dat dit wel genoeg zal zijn om in deze te kunnen oordeelen."

Phelps weerde zich met de kracht der vertwijfeling tegen zijn bewakers. Hij wilde zich losrukken, om slechts één woord te kunnen spreken — misschien een beslissend, redding-brengend woord. Doch met ijzeren vuisten hielden de agenten hem op zijn stoel.

Ned Whistler haalde diep adem en ging naar Ralph toe, die, zonder een woord te zeggen, op hem aanwankelde. Zij drukten elkaar de hand en zagen elkaar innig aan. Niemand der ernstige mannen rondom hen waagde de heilige stilte van dit oogenblik te verbreken, dat over leven en dood beslist had.

„Ter zake!" vermaande de ontnuchterende stem van den openbaren aanklager weder.

„U was in het kantoor, getuige, toen Huntington Whistler binnenkwam. Wat gebeurde er toen verder?"

De grijze Bob voelde weder zijn groote pijn. Hij richtte zich op de baar op en keek met beschaamde oogen in de zaal. Hij scheen de geweldige opwinding der menschen niet te begrijpen en evenmin begreep hij het te keer gaan van zijn makker, die een aanval van razernij scheen gekregen te hebben. Op het voortdurend aandringen des aanklagers schilderde de grijze Bob nu, hoe Huntington in het kantoor was gekomen en zeer verschrok toen hij Bob zoo onverwacht daar aantrof. Zij waren aanstonds aan het twisten geraakt en zouden handgemeen zijn geworden, als zij niet eensklaps de buitendeur van het kantoor hadden hooren opengaan. Bob had juist nog tijd gehad, zich achter het gordijn te verbergen, terwijl Huntington op zijn gemak in den bureaustoel van zijn neef was gaan zitten. Daar verscheen op den drempel van het privaatkantoor Ethel Hastings. Ook zij verbaasde zich over de aanwezigheid van Huntington en liet zien, dat zij verschrokken was, doch trad toen onder een vloed van tranen en in groote opgewondenheid naderbij.

„Ik ben ongetwijfeld een spitsboef," bromde Bob met afnemende stem, „maar het gekerm van die vrouw trof mij toch... Zie, daar staat zij! O, u behoeft voor mij niet bang te zijn, u doe ik niets, en u mag het wel weten, u bent er schuld van dat de woede mij overmeesterde . . Ja, zoo is het! Toen ik Huntington hoorde . . alle duivels, hij had een hart van steen! Met niemand heb ik ooit medelijden gehad, maar zóó'n meisje te hooren klagen, en te zien, dat zij voor zoo'n kerel op de knieën valt, dat kon ik niet verdragen. En toen zij hem dan haar dolk liet zien en dreigde, zich zelf eerder te zullen dooden, dan die schande te zullen dragen, wilde ik haar toeschreeuwen, dat zij den vlegel het mes toch in zijn valsch hart zou stooten . . . Doch daaraan dacht zij niet; maar opeens vliegt zij, als van haar zinnen beroofd, weg en terwijl ik nog nauwelijks van woede en toorn kon ademhalen en mij het schreien nader stond dan het lachen, hoor ik iets rinkelen en Huntington lachen. Ik schoof het gordijn terug en daar werpt de kerel juist een pakpapier weg, heeft een flesch in de hand en schudt een wit poeder in een glas. Het schuimt en hij drinkt er van . . . „Dat is goed voor de ontroering door die vrouw teweeggebracht," hoor ik hem spotten. „Zoo'n domme meid! Nu zal zij eerst goed moeten bloeden en Ned, de schijnheilige er bij . . . en die schurk krijgt geen cent!" Dat zei hij zacht, doch ik hoor scherp en hij bedoelde mij daarmee, dat wist ik wel. En toen ik hem zag drinken werd het mij groen voor de oogen en op den grond zie ik iets blinken; dat was de dolk van die dame. . . . Hij was zeker losgerukt, toen zij zoo heftig van de tafel opgesprongen en weggeloopen was... Pats, daar valt een glas, Huntington doet, alsof hij wil slapen, juist als om mij voor den gek te houden. Toen werd ik woedend. . . „Jij schurk!" roep ik. Een of twee seconden blijf ik nog staan, luister, of hij mij niets wil zeggen, doch neen, alles blijft stil. Ik ben je zeker geen antwoord meer waard, booswicht, denk ik . . en daar kreeg ik het al! Ik kon niet anders, ik moest naar den dolk toe en toen was ik met één sprong bij hem, den schurk, die mij wilde bedriegen en mij ook nog durfde bespotten . .. en daar zit de dolk hem reeds in de borst . . . Toen was die bloedige wraakzucht voorbij. Huntington stiet geen kreet uit, doch zakt in elkaar en valt met het voorhoofd op den rand van het schrijfbureau. Ik schrok doch wilde den kerel eerst nog van zijn geld berooven . . . daar ben ik ook al aan de deur, grendel ze dicht... maar ik had den moed niet: ik ijl door de middendeur naar buiten en draai den sleutel om, opdat hij mij niet zal vervolgen en vastgrijpen. Later vond ik den sleutel in mijn zak terug en heb hem weggeworpen. Buiten op de gang verdrongen zich de menschen en namen mij mee in de lift... en beneden was ik weer vrij, nog voor ik het wist!"

Bob had met immer zwakker wordende stem gesproken. Nu weigerde deze hem plotseling allen dienst. Er kwam schuim op zijn lippen en krampachtig trokken zich zijn ledematen samen.

De doktoren van den Coroner omringen hem en trachten door kamfer-inspuitingen de snel afnemende levensgeesten nogmaals op te wekken.

„Gaat het naar het einde?" steunde de zieke, toen hij weder bijkwam. Zijn oogen begonnen te knippen, toen hij onverwacht Ethels gelaat aanschouwde.

Deze was door een innerlijken aandrang plotseling naar de baar gedreven. Zij knielde daar nu bij neder en zag onder een vloed van tranen naar den stervende op, nog onmachtig om een woord over haar lippen te brengen.

Hij poogde tegen haar te lachen.

„Wat ... scheelt u?" vroeg hij stotterend. „U behoeft niet bang te zijn . . . de grijze Bob was altijd een gentleman tegenover de ladies . . en zij is een opperbeste lady . . en Huntington, de valsche hond . . ."

Weder stokte zijn stem, en als in koorts begon hij met de tanden te klapperen.

„Het zal spoedig met hem gedaan zijn. Het vervoer en de inspanning om te spreken hebben het proces verhaast; bij den val van de trap heeft hij daarenboven de wervelkolom gebroken," fluisterde de Coroner.

Hoe zacht hij ook gesproken had — den stervende waren zijn woorden niet ontgaan, en eensklaps lag op zijn ingevallen gelaatstrekken een groote vrees voor den dood te lezen, waarom hij nog kort te voren gelachen had. (Slot volgt.)